

AXELE ECHILIBRULUI DE CONȘTIINȚĂ ALE INDIVIDULUI ÎN TIMPUL CONFLICTULUI INTRAPERSONAL

Lect. univ. dr. Daniel Sorin DUȚĂ

Universitatea Adventus, București

daniel.duta@uadventus.ros

Abstract. The axes of balance of the consciousness of the individual during the intrapersonal conflict

The graphical representation of the human relationship has a major impact in terms of mental stability and balance. The human relationship has an interpersonal, intrapersonal and intermediate cadence. The interpersonal relation ensures the connection between people, the intrapersonal relationship ensures the connection with yourself, and the intermediate relationship connects them both.

Keywords: intrapersonal, freedom, consciousness, balance

Reprezentarea grafică a relației umane are un impact major în ceea ce privește stabilitatea și echilibrul psihic. Relația umană are o cadență interpersonală, intrapersonală și intermediară. Relația interpersonală asigură conexiunea între persoane, relația intrapersonală asigură conexiunea cu tine însuși, iar relația intermediară le conectează pe amândouă.

Echilibrul uman este elementul de forță ce face diferența indivizilor pe cursorul vieții între plus și minus infinit. Evidențierea de cele mai multe ori este vizibilă în extreme, atunci când omul este vulnerabil la situații limită de stare pozitivă și stare negativă. În cele două stări limită pot fi exteriorizate comportamente și emoții care pot genera devieri comportamentale.

Din experiența de consiliere am observat echilibrul psihic este legat de controlul comportamental, de controlul emoțional și de echilibrul spiritual, la care se raportează individul. Printr-un proces științific se poate manageria elementul comportamental și emoțional, însă

elementul spiritual are o conotație specială ce ține de procesul spiritualizării individului.

Evaluând axele echilibrului de conștiință ale individului în timpul conflictului intrapersonal se întroiectează foarte bine suferința umană și zbaterea omului între plus și minus infinit. Nostrificând infinitul care punctează nivelul neființei într-un mod firesc și normal, eroul principal al individului `Eul`, dă curaj și nădejde persoanei în cauză care trece prin experiența conflictului ce poate genera suferința, datorită faptului că eul este foarte vulnerabil și deschis cu simțămintele și gândurile lui, făcând loc la aplicațiile suferinței din exterior.

Individul din orice secol, regiune și vreme, empatizează, și se integrează în rezolvarea problemelor, care în cea mai mare parte, lasă semnul întrebării, în dimensiunea infinitului intrapersonal. În suprafața interioară a individului anxietatea radiografiază ființa umană între mizerie și lux, între moarte și viață, dezvoltând derapaje "normale" ale persoanei care este vulnerabilă la suicid, dar pe care societatea le etalonează printr-o normalitate obligatorie a vremurilor. Piatra de încercare, obstacolul care te încurcă este; traducerea cognitivității, prin înțelegerea dreptății lui Dumnezeu, care ascunde sensul și logica conflictului în parcursul omului pentru echilibrul trebuințelor primare.

„Trebuințele conștientizate sunt trebuințele omului concret, aparținând unei clase determinate, unui grup social, cu o concepție despre lume determinată, cu o morală, tradiții determinate, cu anumite condiții de viață concrete”¹.

Filozofia conflictului intrapersonal are geneze diverse, având sursă directă ce explică individului cauzalitatea și efectul, datorită unor abateri comportamentale sau psihice, legile pe care omul trebuie să le respecte au inconvenientul lor atunci când ele sunt eludate să reacționeze de la simplu până la violent, astfel plătind prețul nerespectării lor. Sunt situații în care sursele genezei sunt nedefinite, greu de înțeles și manageriatul emoțional al situației poate fi neprevăzut și în multe situații acceptate orbește.

Realitatea și puterea de a rezista în conflictul intrapersonal în dimensiunea lui nemăsurabilă poate dezvolta mitul ca definiție al vieții personale al individului. În capodopera biblică pe care cartea lui Iov o pune la dispoziție și în care distanța dintre mit și realitate parcurge o etapă

1 *Psihologia Religiei*, Traducere Tamara Mureșanu, Editura Științifică și enciclopedică București, 1976, P.136

concentrată prin labirintul suferinței desface și încurcă mintea umană promovând în realitatea vremii neputința omului în curricula vieții.

„Cartea lui Iov este o carte de viață care ilustrează pe om în luptă cu sine însuși, cu cei din jurul său, cu Divinitatea însăși, oferind cititorului o experiență religioasă nouă și care este rodul unui angajament personal, unic în forma și evoluția sa”².

Punctul principal și cel mai profund pentru decriptarea suferinței este „cunoașterea”. Cunoașterea genezei omului este descoperită ca istoric, pentru creștini de biblie pentru atei de evoluționiști, este analizată medical la un nivel profund științific, fiecare componentă a corpului are descrierea ei patologia și remediu. Totul pare sub control, dar în momentul apariției conflictului intrapersonal, durerii, suferinței, în multe cazuri răspundem fără ezitare și cu mare siguranță, dar există nuanțe ale conflictului cu tine însuși la care nu găsim răspuns. Mulți oameni pleacă din această lume fără răspuns.

Există boli vizibile și boli ascunse, suferințe cu o cazuistică determinate, dar există suferință ce nu i se poate determina geneza. Necunoscând sursa sau direcția, durerea devine o nebuloasă care te împiedică să o explici să o localizezi și să o îndepărtezi.

Iov are curajul să pună accentul pe misterul acestei nebuloase. Regia divină creată de controlul divin îl pune în situație pe om, și în același timp îi dă curajul să îl tragă la răspundere pe Dumnezeu.

„Este dificil ca o persoană să stea înaintea lui Dumnezeu, în ciuda credinței sale în Divinitate, dreptatea lui Dumnezeu este contrară moralității omului și Lui nu îi pasă de moralitatea și etica omului. În cartea lui Iov aceasta este cea mai mare contradicție, moralitatea judecății lui Iov este pusă în dificultate de acțiunile lui Dumnezeu.”³

Ochii individului contemporan pătrund în sine sau în privirea specialistului așteptând iluminarea sau traducerea în limbajul lui a stării sau situației, fie să poată da jos greutatea pe care o poartă sau explicația apariției ei. Adâncimea soluției generează riscul unui amestec complex filosofic, teologic și psihologic.

Conexiunea este cerută să nască realitatea și interpretabilitatea, **să coboare la nivel uman. Mecanismul conexiunii intersectează axa cog-**niției și a emoției cu axa simțămintelor interioare și evaluarea exterioară.

2 V. Petercă, *Drama lui Iov . Drama omului*, Iași 1997, pag. 18.

3 C. G. Jung, *Antwort auf Hiob*, Zurich und Stuttgart 1952.

Pictograma acestei conexiuni la nivelul omului modern cuantifică știința cu mitul, iar balansul este cel acordat de individ în toată tridimensionalitatea mișcării lui fizice, psihice și spirituale.

Pentru această analiză folosim o componentă teoretică ce angajează mecanismele etiopatogenetice ce configurează echilibrul dintre boală și sănătate, care ne conferă soluții psihoterapeutice de tip cognitiv comportamental, complementar o terapie psihanalitică, încadrată și de o abordare experiențială.

Linia de demarcație dintre boală și sănătate este sensibilă, iar această distanță tolerabilă de individ și de social te face să nu ai nevoie de sprijin de specialitate. Sprijinul curent, obișnuit în situații de criză, la care apelezi inconștient și de cele mai multe ori sigur, este important și necesar. De obicei se face de către familie sau cei mai apropiați sufletește, ce cunosc resursele tale și au deja o punte de legătură ce se poate comunica sigur și intim.

Punctul de sprijin, cordonul ombilical, balonul de oxigen pe care îl caută cel în cauză se află în dimensiunea planului lui de referință pe care viața lui scrisă de propria cogniție și emoție și-a stabilit-o. Triunghiul siguranței este între comportament, emoție și spiritual. Neînțelesul cauzei suferinței, nedescifrarea, face criză profundă și zbaterea este ca o adâncire a haosului la care nu vezi calea de ieșire.

Întrebarea: *De unde vine dezechilibrul în lumea interioară a individului?*, întrebare generică adresată de mulți oameni de mii de ani, are tradiția ei, pe care o observăm și la vremea lui Iov, dar și în contemporaneitate, din logica retributivă ce prezintă costul suferinței printr-o cauzalitate remarcabilă, palpabilă și măsurabilă. În situația aceasta, costul mântuirii apare facturat în nemiloasa viață trăită.

Conflictul interpersonal are cauze interne și externe, dar operația de ușurare sau de extirpare a conflictului are nevoie să o facem la nivel profund intern cu riscurile de rigoare.

Apostolul Pavel are inspirația Divină să ne vorbească despre compensarea suferinței în Romani 8:18: „Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare.” Decontul suferinței nu poate naște factura posibilei compensări. Apostolul are curajul să afirme acest lucru marcând destul de boldat diferența dintre omul de sus și omul de jos, diferența dintre victima păcatului și Adam-ul necăzut sau cel glorificat. La acest căpăt de drum la această prăpastie intervine în forță, o

forță debordantă, pe care nu o putem traduce, nu o putem înțelege, nu o putem repeta, pentru că Cel care a născut-o are o geneză specială.

Că vrem sau că nu vrem, omul este un produs, construit și reconstruit dependent de factori externi părinții, familia, societatea, și factori interni resursele proprii identificate chiar genetic, pus în fața unei alegeri riscante sau puerile care la prima vedere pare simplă, alegerea dintre bine și rău, care în complexitatea ei poate genera derapajul.

Știința umană respectă acest atribut uman ca fiind puterea legăturii dintre realitate și emoție. Conform Dicționarului Explicativ Român, îmbrăcarea cognitivului în afectiv arată puterea empatică a omului de a se înțelege pe el însuși și a înțelege pe semenul lui. Toată această transcomportamentalizare empatică umană este subiectivă deoarece se măsoară de către individ prin regulamentul propriu etalonat din generație în generație. Chiar dacă există și o linie mediană socială a empatiei, fiecare individ în interiorul lui își scrie propriul decalog empatic. Din acest motiv există multe divergențe de păreri pe situații sensibile chiar și între parteneri sau membri de familie.

Dumnezeu nu este un fanatic, are un plan logic bine pus la punct și tot în manuscrisele vechi evaluează pe fiecare om, identifică pe fiecare individ conform Deuteronom 24:16, unde punctează că fiecare cu plata lui: și părintele și copilul, practic să nu fie interferențe și legătură între ei. Acest lucru nu elimină transgeneraționalismul, care are efectul lui de turmă ce conturează individul.

Este momentul când decizia ta este între viață și moarte așa cum spune William Shakespeare: „A fi sau a nu fi” într-o dramă ce a străbătut mulți ani. Suferința și bucuria sunt emoții, emoția este partea nelogică ce ține coloana cognitivității. Axa echilibrului în conflictul intrapersonal este „autostradă” de mare viteză pe care individul poate rula fără limită de viteză și în mare siguranță. Toate conexiunile laterale ale acestei „autostrăzi” pot micșora viteza echilibrului, aceste conexiuni sunt realitatea individului complex ce aparține secolului 21, care are o geneză definită și pe care o înfîm construind un individ ce îl plasăm ca etalon prin refacerea șabloanelor care au asemănare cu creația.

Cu mare dibăcie omul viitorului zâmbește ca un reproș tehnologizat, ieri vegetarian, astăzi plastician, ieri aparținând unui grup mic, astăzi conectat la tot pământul, ieri controlând o suprafață mică, astăzi controlând totul, ieri ferindu-ne de câteva boli, astăzi ferindu-ne de mii de

boli, ieri mergând nemotorizat, astăzi mergând motorizat, ieri zburând pe tiroliană astăzi zburând cu avionul, ieri istoria ne mărturisește de problemele intrapersonale astăzi ele sunt o problemă. În vechime răspunsurile neelucidate erau ascunse în mistic astăzi sunt ascunse în cercetări științifice, dar ele rămân ascunse.

Soluția pe care o văd și o propun este să micșorăm distanța între științific și mistic, puterea acestei soluții stă în demersul individului și nu așteaptă startul colectiv.

Bibliografie

- Jung, C. G., *Antwort auf Hiob*, Zurich und Stuttgart, 1952.
- Mureșanu, Tamara, trad., *Psihologia Religiei*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976.
- Petercă, V., *Drama lui Iov. Drama omului*, Iași, 1997.